

[Udenrigsministeren.]

vene, mere ud fra det fælles Hensyn til Landet.

Finansministeren (V. Buhl): Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) og jeg har i Samlingens Løb adskillige Gange haft Lejlighed til at udveksle Synspunkter om de almindelige økonomiske Forhold her i Landet, og jeg finder ingen Anledning til nu at gaa ind i en større Debat om disse Forhold, men enkelte Bemærkninger vil jeg dog gøre.

Det ærede Medlem siger, at Guldhønen — eller det er vel Hønen, der lægger Guldæggenes —, maa man ikke slagte, og heri er jeg fuldkommen enig. Men jeg tror, der er en Forskel mellem det ærede Medlem og mig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad vi betragter Guldhønen som værende et Symbol paa. Det ærede Medlem opfatter Guldhønen som et Symbol paa en snæver besiddende Overklasse, en Kreds af de mest begunstigede Borgere her i Samfundet, medens Guldhønen for mig er noget ganske andet, nemlig det store og levende Arbejdsfællesskab, hvori hele den danske Befolkning sætter sine Kræfter ind. Det er denne Guldhøne, det er dette Produktionsliv, det er disse sunde Kræfter i Samfundet, man skal vaage over, og det betyder ikke det samme som, at man skal fredlyse en snæver Kreds af Befolkningen og skaane dem for at yde et rimeligt og passende Bidrag til den fælles Husholdning. Det er ganske forkert, naar det ærede Medlem mener, at hvad der gennem Skatterne tages ud af Erhvervslivet, betyder en Svækkelse af Samfundets Økonomi. De Penge forsvinder jo ikke, de vender tilbage igen til Samfundsökonomien, de sættes i Omløb igen. I et moderne Samfund, hvor Samfundets Indtjening, de Midler, der oparbejdes, har en Tilbøjelighed til at samle sig paa enkelte Steder eller inden for snævre Kredse, har Skatterne den ganske naturlige og sunde Samfundsfunktion at sørge for, at en Del af disse Midler bliver ført tilbage til dem i Samfundet, der har været med til at skabe dem, men som i Kraft af Fordelings-systemet ikke har faaet den rimelige Andel, som det havde været naturligt at tilføre dem. Denne sunde Funktion kan paa ingen Maade undværes i et Samfund.

Det ærede Medlem pegede paa de store Socialudgifter. Ja, det er altid saa vanskeligt, naar der er Tale om de sociale Udgifter, at faa at vide, hvad det egentlig er for Udgiftsposter man er imod. Hvis man gaar de samlede Socialudgifter igennem, er det jo, som jeg har haft Lejlighed til nærmere at udbyde i det andet høje Ting, Udgifter, der er

i høj Grad værdiskabende og værdibevarende i Samfundet. Det er Udgifterne til de syge, det er Udgifterne til Helbredets Bevarelse, det er Udgifterne til Opretholdelse af Hjemmene under Arbejdsløshed, det er Udgifterne til de gamle o. s. v. Det er jo der, Hovedparten af de sociale Udgifter ligger. Det, man er saa tilbøjelig til at hæfte sig ved, Kommunehjælpen, udgør jo kun ca. 5 pCt. af de samlede offentlige Skatter, som jeg har gjort opmærksom paa.

Det ærede Medlem gjorde endvidere gældende, at man i vore Dage tager for lidt Hensyn til Sagkundskaben. Jeg ved dog ikke, at Forholdene ligger anderledes, end at man ogsaa i denne Regerings Tid i mange Forhold og til Stadighed søger at have Forbindelse med Sagkundskaben. Noget andet er, at det ærede Medlem aabenbart ønsker, at den Sagkundskab, som er knyttet til de finansielle Kredse, til Bankkredsene, og hvilke andre Kredse der nu var raadende, da de Konservative i sin Tid havde Magten, skal træffe den endelige Afgørelse. Det skal den ikke efter vor Opfattelse. Vi hører gerne, hvad man har at sige i disse Kredse, og vurderer, hvad de har at sige, men Afgørelsen ligger i vore Dage ikke — det erkender jeg — i disse Kredse, den ligger der, hvor Folkets Flertal har ønsket at Afgørelsen skulde ligge, og paa det Punkt vil det ærede Medlem sikkert stadig kunne komme til at savne en afgørende Indflydelse fra Sagkundskabens Side.

Naar det ærede Medlem henviser til en Debat, som har været ført i det andet høje Ting vedrørende de nye Foranstaltninger til Sanering af gamle Bydele — det var, saa vidt jeg forstod, det, det ærede Medlem sigtede til —, vil jeg for min Del sige dertil, at naturligvis maa vi ogsaa fra vor Side have Lejlighed til at give Udtryk for vor Opfattelse af, hvilke Pligter Pengeinstitutterne har med Hensyn til Samfundsudviklingen og til Fremme af de sociale Forhold; om der saa falder et lidt stærkt Ord af paa det Omraade, synes jeg ikke, der sker nogen synderlig Ulykke derved — vi andre maa jo ogsaa undertiden høre stærke Ord fra anden Side.

Det ærede Medlem talte om, at den nuværende Tilstand, hvorunder der ikke hersker tilstrækkelig frie Forhold, bevirker, at der ikke kommer tilstrækkelig Virksomhed i Gang, at der ikke er tilstrækkelig Tryghed inden for Erhvervslivet. Mig bekendt er det nu saadan, at Industrien paa ingen Maade er blind for, hvad netop den nuværende Ordning paa Valutaomraadet, vor Indstilling over for Ulandet o. s. v. betyder